

บทที่ 1

เวลาออนไลน์ที่ดีควรมีถึง 12 ชั่วโมง

“อืม อากาศดีจังเลยนะ”

เสียงสูดอากาศหายใจยาวดังขึ้น สายลมเย็นพัดเบาๆ ให้รู้สึกสดชื่น ทิวทัศน์ที่แสงงดงามปรากฏอยู่เบื้องหน้า ข้อความสั้นๆ ที่ถูกส่งมายังหน้าจอสามมิติ ทำให้หัวใจของเธอกระตุกไหวด้วยความตื่นเต้น ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ข้อความเหล่านี้ก็สามารถทำให้ใจหวั่นไหวและปลาบปล้มเป็นที่สุดได้เสมอ

สินค้าของคุณถูกประมูลไปแล้วในราคา 500,000,000 G...

“คิกคิก ทำไรอีกแล้ว” เสียงหวานใสดังขึ้นเบาๆ จากร่างที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง ตรงหน้ามีจอภาพสามมิติฉายข้อมูลการตลาดอยู่หลายหน้าต่าง บ่งบอกความเคลื่อนไหวของราคาสินค้าต่างๆ

ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอำพันทอดประกายระเรื่อฉายแววตื่นเต้น ก่อนจะกวาดตาอ่านข้อมูลทั้งหมด ข้อมูลต่างๆ ค่อยๆ เปลี่ยนไปเกือบทุกๆ 10 วินาที เป็นเพราะความต่างของเวลาที่ทำให้ข้อมูลเหล่านี้เปลี่ยนไปด้วยความรวดเร็ว นี่ถ้าเธอได้ออนไลน์เข้าไปเวลาส่วนต่างนี้ก็คงเท่ากัน แต่ว่า...

“เฮ้อ ชักช้าจังเลย” เสียงบ่นรำพึงรำพันดังขึ้นมาพร้อมๆ กับเสียงดังตึงของกล่องอุปกรณ์ที่ถูกวางลงอย่างแรงตรงปลายเตียง

เสียงนั้นมาจากชายหนุ่มที่มีใบหน้าเรียว อายุประมาณ 20 กว่าๆ ผมสั้นสีน้ำตาลประกายทองดูเงางาม รวมถึงนัยน์ตาสีเขียวและแพขนตาสีอ่อนที่หนาขนาดผู้หญิงบางคนยังอาย

“เหียร่า พี่ขอมะ ถ้าน้องมีเวลามารับพี่มาละก็ ลูกมาช่วยพี่จัดการ เช็ดเจ้าเครื่องนี้ให้เสร็จไวๆ อะดีกว่า” น้ำเสียงทุ้มแผ่วแว่สุดท้นดังขึ้น

สายตาของเขามองไปยังน้องที่ร่วมสายเลือดเพียงครั้งเดียว ซึ่งกำลังนอนเอกเขนก บนตักมีเครื่องออนไลน์ฉบับพกพา มือหนึ่งกำลังเอานิ้วเขี่ยเลื่อนหน้าต่างสามมิติดูข้อมูลอย่างสนุกสนาน ส่วนอีกมือกำลังถือแก้วไวน์ ที่ใส่น้ำหวานสีแดงก่ำด้วยท่าทางสบายใจเฉิบ

ผิดกับเขาที่ต้องมาทำงานงๆ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตัวเอง แต่เป็นของยัยตัวดีที่นอนขี้เกียจอยู่บนเตียงนั้น

“พี่ร่า น้องไม่ได้ว่าพี่อึดอาดสักหน่อยนะ” คนเป็นน้องตีหน้าเศร้า เหมือนกับจะบอกว่าอย่าเข้าใจเค้าผิด แต่ถ้ามองดูดีๆ ก็เห็นแววตาที่โหวระริกรวากับกลิ่นข้าวอยู่เต็มกลิ่น

สีหน้าแอบเบ๊วที่หลอกใครต่อใครได้ แต่คงไม่อาจหลอกเขาได้อีกต่อไป

“หิ ในห้องที่มีเราแค่สองคน ถ้าน้องไม่ได้หมายถึงพี่แล้วจะหมายถึงใคร คำก๊ิกข์้า สองคำก็อึดอาด คิดว่าที่มันขำนี่เพราะใคร” เขาพูดประชดพลางใช้สองมือคีย์ข้อมูลเช็ดตัวเครื่องที่เจ้าตัวมาร้องแง้วๆ ขอให้เขาทำให้ตั้งแต่เช้า

ใช่ เขามาตามนัดแต่เช้า แต่ยัยตัวดีตรงนี้นัดนอนหลับเพลินให้เขารอจนถึงบ่ายกว่าจะตื่น

ที่จริงจะเรียกว่าหลับก็ไม่ได้ ต้องบอกว่าออนไลน์เชื่อมต่อเพลินจนสัญญาณป้องกันมันสั่งตัด เจ้าตัวถึงจะยอมตื่นขึ้นมา

พอถูกพี่ชายพูดต้อนเพียงเท่านั้น คนที่นอนอยู่ก็ยืมหวาน และยกแก้วไวน์ในมือขึ้นจิบก่อนจะทำไมเป็นไม่รู้เรื่องแล้วเปรยออกมา

“เฮ้อ อากาศดีจังเลยนะ”

คนเป็นพี่ได้ยินก็เอาแต่ถอนหายใจอย่างระอา

“นี่เหียร่า พี่ขอมะ เวลาเราพูดแบบนี้ทีไร พี่พลางจะคิดว่าเราอยู่ในสวนจำลองพฤษชาติทุกที ทั้งที่จริงตอนนี้น้องกับพี่อยู่แค่ในห้องของ

น้องที่กว้างเท่ารูหนูเท่านั้น”

ที่จริงพูดว่ารูหนูก็เกินไป เพราะห้องของเด็กสาวที่นอนอยู่นั้นก็กว้างมากพอขนาดที่จะให้ครอบครัวครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ได้สบายๆ เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับห้องของเขา หรือคฤหาสน์ของพ่อแม่ ห้องของน้องเขาก็เล็กเกินไปอยู่ดี

“พี่ราฟ รูหนูมันเกินไป อย่าเอามาตรฐานพี่มาใช้หน่อยเลย” เด็กสาวหน้ามุ่มมองพี่ชายที่ดูถูกห้องของเธอ

“และอีกอย่าง ที่น้องบอกว่าอากาศดีมันผิดตรงไหน ห้องนี้มีเครื่องปรับอากาศที่ทรงฝุ่น แบคทีเรีย และไวรัสได้ทุกชนิด แคมยังมีข้างมากคอยอัปเดตสายพันธุ์เชื้อโรคให้ทุกๆ 3 เดือน นอกจากนี้ยังมีเสียงธรรมชาติจากป่าแอฟริการุ่นลิ้มติดอิดิชั่นด้วยนะเออ พี่คอยฟังสิ รุ่นนี้มีเสียงข้างป่าแถมมาด้วย”

คนเป็นพี่มองน้องสาวตัวเองที่เหมือนภูมิใจในห้องตัวเองนักหนาแล้ว สายหัวเบาๆ

ในปี 2xxx ทุกสิ่งก้าวล้ำหน้าไปมาก จะมีก็เพียงมนุษย์เท่านั้นที่ยังคงติดความสะดวกสบายเช่นเดิม หลายสิ่งหลายอย่างถูกพัฒนามาเพื่อความสะดวกของมนุษย์ แต่ก็ต้องแลกกับสิ่งมีค่าตามธรรมชาติที่ค่อยๆ สูญสลายไป จนตอนนี้ป่าและธรรมชาติที่แท้จริงนั้นหลงเหลืออยู่เพียงแห่งเดียวคือที่นอร์ทแอเรีย หรือที่มีชื่อมาแต่โบราณว่าชั่วโลกเหนือนั้นเอง

ป่าแห่งนั้นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อไว้สำหรับศึกษา เหล่านักประวัติศาสตร์พยายามจำลองรูปแบบธรรมชาติต่างๆ จากทั่วโลกในอดีต มาให้เยาวชนรุ่นหลังได้ศึกษา

แต่ในช่วง 50 ปีหลังมานี้ เทคโนโลยีเชื่อมต่อกภาพเข้าสู่สมองกำลังเป็นที่นิยม ทำให้เด็กสมัยนี้รู้จักธรรมชาติเสมือนจริงผ่านโลกจำลองสามมิติกันได้อย่างทั่วถึง ดังนั้นแนวคิดที่จะขยายป่าเป็นต้องหยุดไป และหันมาสร้างโลกจำลองที่ให้ความสมจริงมากขึ้นเรื่อยๆ จนกำเนิดเป็นโลกของเกม

ออนไลน์เสมือนจริงที่ถูกสร้างขึ้นตามกระแสนิยมให้ผู้คนได้ลิ้มลอง และรับชมกันอย่างถ้วนหน้า

ซึ่งเกมเหล่านี้ก็มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น จากแรกสุดที่เป็นสังคมธรรมดา ก็เริ่มมีการเพิ่มความสามารถหรือที่เรียกกันทั่วไปเลเวล มีภารกิจ มีตำนานของโลกต่างๆ ตามแต่ละเกมและผู้พัฒนาจะสร้าง เพื่อชักจูงผู้คนทั่วโลกเข้าไปสัมผัส

ยิ่งเกมไหนมีความสมจริงและเข้าถึงตำนานยุคโบราณมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ผู้คนหลงใหลกันเข้าไปเล่นมากขึ้นเท่านั้น

และหนึ่งในนั้นก็คือน้องสาวของเขา ซึ่งถ้าให้ไปเปิดพจนานุกรมหา ศัพท์เก่าๆ ดู น้องเขาก็คงจะเรียกได้ว่าเป็น “เกย์เกม” ดีๆ นี่เอง

แต่พอไปอ่านความหมาย และมองดูรูปลักษณ์ภายนอกของน้องเขา ก็ออกจะห่างไกลไปสักหน่อย

เพราะน้องเขานั้นมีใบหน้าหวานน่ารักน่าเอ็นดู ดวงตากลมโตใส สีน้ำตาลอำพัน ขยับกับแก้มที่แดงระเรื่ออยู่ตลอดเวลา ผิวขาวนวลเพราะไม่ค่อยยอมออกไปไหน ผมยาวสีน้ำตาลเปลือกไม้ที่ไม่ค่อยยอมให้สไตรล์สด มาดูเล่นนั้นชี้ไปมา

แต่ก็น่าแปลก ทั้งที่เขาคิดว่าน้องสาวเขาคงจะไม่ใส่ใจขนาดจะยอมใส่พวกครีมนำรุงผม แต่เส้นผมกลับเงางามแบบนี้

“พี่ราฟบ้า หยุดทำไม รีบทำต่อเข้าสิ” เสียงหวานดังขึ้นทันทีที่เขา ละสายตาจากหน้าจอ และเห็นคนเป็นพี่กำลังมองเธอเหมือนนินทาอยู่ในใจ

ไม่สิ กำลังนินทาแน่ๆ พี่ราฟเห็นอึมๆ ใจดีแบบนี้ แต่คนเป็นน้อง ย่อมรู้ดีว่ารอยยิ้มพวกนั้นมันอาบยาพิษ และคำพูดต่างๆ ที่พี่ของเธอจะสรรหามาบาดทรวงเธอได้

“ถ้าเธอสังเกตดีๆ จะเห็นว่าพี่ไม่ได้หยุดทำงาน แต่ตาพี่อยากจะมองคนขี้เกียจที่กำลังจะกลายเป็นลูกหมู”

“พะ...พี่บ้า อย่ามาว่าแค่นี้”

อ่า สงสัยเขาคงกระตุ้นให้ยัยตัวแสบโมโหเข้าจริงๆ เพราะเด็กสาว

ยอมพับหน้าจอสามมิติตรงหน้าและพุ่งมาลือคคอเขา

แขนบอบบางที่แทบจะอ้อมคอเขาไม่ครบรอบ น้องเขายังเป็นแค่เด็กอายุ 15 ที่ยังไม่โตจริงๆ แต่ว่า...

นี่หน้ากน้องเขาเปลี่ยนจากคัพเอเป็นบีตั้งแต่เมื่อไหร่

คนเป็นพี่ขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกถึงความนุ่มที่อยู่ข้างนมเขา

“เทียร่า” น้ำเสียงเขาจริงจังขึ้นจนเทียร่าสังเกตได้ ยอมปล่อยแขนที่ลือคคอกออกแต่โดยดี

“ทำไมเหรอฟ” คนเป็นน้องนั่งพับเพียบลงตรงหน้าเขา

สายตาเขามองน้องสาวที่สวมเสื้อแขนกุดและกางเกงยางยืดขาสั้นอย่างคาดคั้น จากนั้นก็ถามออกไปตามตรง

“นี่น้อง...แอบยัดหน้าอกตัวเองงั้นเหรอฟ” สีหน้าของน้องสาวเขาค่อยๆ เปลี่ยนจากขาวซีดเป็นแดงระเรื่อหน้ารักน่าเอ็นดู สุดท้ายก็กลายเป็นแดงก่ำเหมือนยักซ์ที่มาจากนรก

“พี่บ้าๆๆๆ นี่พี่รู้ได้ไงอะ” เทียร่าเอามือเล็กๆ ไล่ทุบปาพี่ชายตัวเองใหญ่ ส่วนคนเป็นพี่ก็หัวเราะ เพราะแรงน้องเขามันเบาราวกับต้องการนวดแก้เมื่อยเท่านั้น

“ชะฮ่า จริงด้วยสินะ ระดับพี่แล้วมองปราดเดียวก็รู้” เขาพูดอย่างมีมาดทรงภูมิ แต่ที่จริงแล้วตอนที่เขาเข้ามาในห้องและไปหาอะไรมารองท้องระหว่างเซ็ดเจ้าเครื่องนี้ เขาดันไปเจอกล่องซิลิโคนเสริมอกที่น้องสาวเขาแอบซุกซ่อนไว้ในกล่องขนมอีกที

“ไอคนขายบ้า ไหนบอกว่าขนาดจับตรงๆ ยังจับไม่ได้ไงพะ” น้องสาวเขาพึมพำอย่างเขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“หึหึ ไปว่าเขา แล้วเราละ คิดพิเรนทร์ยังไปถึงอยากจะมาเสริมอกตัวเอง” เขากถามอย่างแปลกใจ ปกติน้องสาวเขาไม่ค่อยเป็นคนที่จะห่วงรูปลักษณ์ภายนอกสักเท่าไร

“ก็...ไม่มีอะไร เพียงแต่เมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนที่น้องออนไลน์ไปซื้อขายไอเทมระดับจอมมารในเกม ไอคนที่ขายของที่น้องนัดไว้มันดันขาย

ให้คนอื่นไปแล้ว ทีนี้น้องก็ไล่บี้ถามว่าขายไปให้ใคร พออีกฝ่ายบอกชื่อมาน้องก็ไปตามสืบดู ปรากฏว่าราคาที่ยั้ยนั้นเสนอน้อยกว่าของน้องอีก น้องสงสัยว่าน้องแพ้มันตรงไหน เลยไปตามสืบเรื่องของไอ้คนขายนั้น ปรากฏว่าที่บ้านมันมีแต่รูปดาราสาวโนตมทั้งนั้น และยัยคนที่ซื้อไปก็คัพเพ!!”

เสียงเอฟของน้องสาวตัวเองที่ใส่อารมณ์เจ็บแค้นมากมายไม่ได้ทำให้คนเป็นพี่ขายเจ็บใจไปด้วย แต่กลับกลายเป็นหลุดหัวเราะก็ากออกมาอย่างอดกลั้นไว้มองอยู่

“พี่ราฟ ไม่น่านะ”

“ก็พี่คิดแล้วว่าต้องเกี่ยวกับเกม แต่ไม่คิดว่าจะเป็นแบบนี้ แล้วไงละ พี่ว่าน้องต้องเอาคืนเจ้าหมอนั่นอยู่แล้วใช่ไหม”

“ฮัย ก็แน่ละ แต่มันเจ็บใจที่ต้องเสียเงินอีกก่อนไปจ้างนักฆ่ามาฆ่ามันสิ แถมไอ้นักฆ่ามันบอกว่าต้องขาร์จราคาเพิ่ม มันบอกขอ 2 เท่าจากราคาปกติ ชดเชยค่าชื่อเสียงของมัน”

“ทำไมละ” คนเป็นพี่สงสัย น้องสาวขี้ก (เงินในเกม) จะยอมจ้างอะไรที่แพง 2 เท่าด้วยหรอ ถ้าถูกกว่า 2 เท่ายังพอเชื่อได้

“ก็น้องสั่งไปว่าให้ไปกระต๊อบไอ้หนูของไอ้หมอนั่นจนกว่ามันจะตายนะสิ” เจ้าหล่อนยิ้มหวานราวกับได้โปรดสัตว์โลกจนคนเป็นพี่เสียวแทน

เห็นไหมครับ น้องสาวเขาช่างนอกสดใส แต่ช่างในเกรียนเกมดี ๆ นี่เอง

หลังจากที่เขารู้สาเหตุของการเสริมหน้าอกของน้องสาวตัวเองแล้ว เขาก็หันกลับไปตั้งใจเซ็ตตัวเครื่องอีกเล็กน้อย

“เฮอะ เสร็จแล้ว ทีนี้น้องก็เปิดเครื่องทิ้งไว้สักคืนนะ ให้มันโหลดข้อมูลจากเซิร์ฟเวอร์เก่าก่อน”

“ว้าว ขอบคุณค่ะพี่ราฟ” เทียร่าหันไปหอมแก้มพี่ขาย ก่อนจะรีบไปดูตัวเครื่องที่ขอให้พี่ขายตัวเองมาติดตั้ง

เครื่องแคปซูลขนาดคนนอนที่ดีไซน์มาเพื่อรองรับกับรูปร่างเธอได้เป็นอย่างดี

เครื่องที่เธอยอมลงทุนขายเงินในเกมเปลี่ยนจากเครื่องเดิมของเธอ
เครื่องเชื่อมต่อสัญญาณออนไลน์รุ่นสั่งทำพิเศษที่ทำให้ออนไลน์ได้มาก
ขึ้นจาก 8 ชั่วโมง เป็น 12 ชั่วโมง แค่นี้ก็จะได้ออนไลน์นานขึ้นก็ทำเอา
เธอยิ้มไม่หุบแล้ว เธอจึงพยายามหาเงินในเกมและยอมเอาออกมาขายเป็น
เงินจริง

เพราะเครื่องที่ออนไลน์ 12 ชั่วโมงได้ ถ้าหาตามร้านของเถื่อนหน่อย
ก็คงจะมี แต่เครื่องนี้ได้รับรองจากวงการแพทย์ ประกอบกับมีเทคโนโลยี
ล่าสุดที่ช่วยตรวจเช็คร่างกายจากการออนไลน์นานๆ รวมถึงมีการรายงาน
ผลไปยังแพทย์ผู้เชี่ยวชาญพร้อมสรรพ

ที่จริงเจ้าเครื่องนี้เขาเอาไว้ให้ใช้กับผู้ป่วยที่เป็นเจ้าหญิงนิทราด้วยซ้ำ
แต่โชคดีที่เธอมีเส้นสายเป็นคุณอาในโรงพยาบาลวิจัยจึงขอซื้อมาได้
เครื่องหนึ่ง แลกกับการที่เธอต้องยอมเป็นหนึ่งในหนูทดลองของคุณอาเธอ
ล่ะนะ

แน่นอน เรื่องหนูทดลองนี้ย่อมต้องเป็นความลับ ไม่งั้นพี่ชายของเธอ
บิตูเธอแดงแน่ๆ

เธียร่าเชื่อใจคุณอาคาร์ลนะคะ อย่าให้หนูต้องตายเพราะเกมจนเป็น
ข่าวสังคมช่องหนึ่งด้วยเถิด

“พี่ละเหลือเชื่อจริงๆ ที่เธอยอมขายเงินในเกมเพื่อมาซื้อเครื่องนี้
หมดไปเท่าไรล่ะ” เขาบิตัวแก่ความเมื่อยล้าจากการนั่งนานนับชั่วโมง

“ก็เล่นเอาหมดตัวไป 3 เกมเลยล่ะพี่ราฟ” เธียร่าถอนหายใจเบาๆ
เมื่อเครื่องนี้ทำเอาเธอล้มละลาย ร่วงจากอันดับผู้เล่นที่ร่ำรวยที่สุดลงมาเป็น
จนกรอบทันที

เครื่องนี้นั่นก็แพงจนน่าขนลุกจริงๆ เธอจึงไม่กล้าขอพ่อแม่ และไม่
กล้าให้คนอื่นมาทำเครื่องให้ จึงได้แต่อ่อนขอเวลาอันแสนยุ่งของพี่ราฟมา
จัดการให้หน่อย สมกับเป็นวิศวกรเอกของเครือฟลาวเวอร์ ไม่ทำให้น้อง
คนนี้ผิดหวังจริงๆ

“ถึงจะออนไลน์ได้ 12 ชั่วโมงก็จริง แต่พี่ก็ไม่อยากให้เธออยู่กับมัน

นานขนาดนั้นนะ” คนเป็นพี่มีสีหน้ากังวล แต่ก็ไม่อาจห้ามปรามน้องสาวตัวเองได้ แต่ในใจนั้นเขาแอบหมั่นไส้ไอ้คนที่มาขายเครื่องนี้ให้น้องเขาทีละหมอนั้นกล้าเก็บเงินน้องของเขาได้ไง เชื่อกเลยว่าหมอนั้นต้องอยากได้เงินจากน้องเขาไปลงทุนวิจัยบ้าง บอๆ อะไรวุ่นแน่

“พี่ราฟ น้องคงไม่ออนไลน์ 12 ชั่วโมงตลอดหรอกนะ เพียงแต่เผื่อวันหยุดมันไม่มีอะไรทำก็จะได้ออนนานๆ หน่อย หรือไม่ก็พอน้องเบื่อเล่นเกม เวลาอยากออนไลน์คุยกับพี่กับพ่อแม่ต่อก็จะได้ไม่ต้องลำบากรอเวลาออนไลน์อีกครั้งไง”

ราฟหัวเราะกับข้ออ้างของน้องสาว เพราะเขาเห็นว่าทุกทีพอได้เวลาทีออนไลน์ได้อีกครั้ง น้องเขาก็ลือคินเข้าเกมทันที ไม่ได้จะสนเรื่องที่ว่าลิกนิต

“อืม แล้วนี่น้องจะเอาไปต่อกับ 3 เกมที่เหลือ”

“ก็คงต้องปล่อยทิ้งอะพี่ราฟ จี้เกียจไปตั้งตัวใหม่”

“จะไปเล่นอีกเกมที่เหลือเหวอ” น้องผมเกรียนเกมครบ เล่นทีเดียว 4 เกม บริหารเวลาอย่างเทพ

“ก็ว่าจะหาเกมใหม่ๆ เล่นด้วยอะพี่ เมื่อกี้ก็ลองเสร็จๆ ดู แต่ก็ยังไม่มีที่ถูกใจ ส่วนอีกเกมที่ไม่ได้ขายเงินก็เพราะมันขายไม่ค่อยออก คนไม่ค่อยเล่นแล้ว สงสัยน้องต้องไปหาที่สถิติใหม่ก่อน”

“เล่นเกมใหม่อีกแล้วเหวอ”

“อืม คราวนี้จะเอาจริงๆ ละ จะเก็บเวลให้ดันให้ได้เลย” พอเทียบว่าพูดจบราฟก็หลุดข้าพริตออกมา

“ตัน ตัน ตัน พี่ได้ยีนคำนี้มา 3 รอบละ แล้วเป็นไง สุดท้ายเราก็จอตที่เลเวล 30 เกือบทุกเกม”

“ก็นั่นน้องไม่มีเวลา ออนไลน์ได้ 8 ชั่วโมง กว่าจะจัดการขายของติดต่อหาข้อมูลเจรจา ก็ไม่มีเวลาเก็บเวลละ แต่ก็มีอีก 4 ชั่วโมงเพิ่มขึ้นมาน้องว่าจะเอาไว้เก็บเวลตัวเองไง”

“พี่กลัวว่าเราจะไม่เลิกขายของนะสิ เงินในเกมเราพี่เห็นมีจกนลังก์ ไม่ได้ไปทำอะไร ถ้าเป็นคนอื่นเขาก็จ้างคนไปช่วยเก็บเวล ช่วยทำควอสเพิ่ม

ระดับกันละ นี่พี่เห็นเราเอาแต่นั่งอยู่ที่โรงแรมในเมือง แอบฟังคนอื่นคุยกัน หาค้นชื่อของชายของ”

เขาเคยตามน้องไปเล่นเกมด้วยกันพักหนึ่ง แต่ก็เบื่อจนทนอยู่ด้วยไม่ไหว เพราะน้องตัวดีของเขาเอาแต่นั่งอ่านข่าว และนัดเจรจากับลูกค้าในเมือง แบบนี้ระดับมันจะไปเพิ่มได้ยังไง

“พี่ก็รู้ น้องไม่อยากรุ่งยาก” เทียบว่าบนอบิบ นี่ก็เป็นอีกนิสัยประหลาดของน้องเขา เวลาเล่นเกมไหนระดับไม่เคยที่จะสูงเกินกว่าเลเวลพื้นฐานสักครั้ง พอเข้าเกมน้องเขาก็มักจะหา路子ทางทำเงินทันที และสิ่งอยู่แต่ในเมืองไม่ค่อยยอมออกไปไหน ยกเว้นที่ที่จะไปนั้นสามารถทำเงินได้

“ชอบเงินในเกมมากเธอ” เขาถามออกไปเล่นๆ

“ชอบสิคะ” เทียบว่าตอบด้วยแววตาเป็นประกาย “ที่สำคัญน้องรู้สึกว่าเป็นเงินเหล่านั้นน้องเป็นคนหามาเอง”

“เทียบว่า...” ราฟมีสีหน้าหม่นลงเมื่อรู้ว่าน้องสาวเขารู้สึกยังไงระหว่างชีวิตในเกมกับโลกแห่งความเป็นจริง

“พี่ราฟ อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ น้องชอบชีวิตที่เป็นอยู่ตอนนี้มาก ทั้งคุณพ่อคุณแม่ต่างรักเทียบว่า พวกญาติพี่น้องก็รักและเอ็นดูน้อง พี่ราฟเองก็ใจดีและดูแลน้องเสมอมา ในโลกแห่งความเป็นจริงนี้ น้องรู้สึกว่าเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกเลยคะ เพียงแต่ว่าบางครั้ง...” เทียบว่าเว้นวรรคไปพักหนึ่ง ก่อนจะเหม่อมองทอดสายตาไปไกล ทั้งที่กำลังอยู่ในห้อง

“บางครั้งน้องก็อยากรู้ว่าถ้าน้องไม่ใช่ฟลาวเวอร์แล้ว น้องจะมีชีวิตอยู่แบบไหน น้องจะสามารถทำอะไรได้บ้าง ถึงจะเป็นแค่โลกสมมติ แต่การที่ไม่มีใครสนใจเรา ก็ทำให้เรารู้จักตัวเองได้มากขึ้นว่าสุดท้ายแล้วสิ่งที่เราต้องการจริงๆ คืออะไร”

ราฟมองเทียบว่าที่พูดด้วยน้ำเสียงเหงๆ แต่เขารู้ว่าน้องเขาที่จริงก็อยากเล่นเกมแบบคนธรรมดา แต่ความธรรมดาสำหรับน้องเขานั้นเป็นเรื่องยาก ตราบใดที่ยังมีนามสกุลฟลาวเวอร์ห้อยท้ายอยู่

แต่คนที่ทำให้เทียบว่าเป็นแบบนี้ก็ไม่ใช่ใคร เป็นฟลาวเวอร์เองที่หล่อ

หลอมให้น้องเขากลายเป็นคนแบบนี้

“พูดให้เศร้าไปนั้น ซึ่งเลยไข้ไหมคะพี่ชาย” จู่ๆ เทียร่าก็ตบมือใส่คนตรงหน้าเรียกให้สติกลับมา

“ที่จริงน้องก็พูดทำเทไปเท่านั้นละ ถ้าเอาเข้าจริงๆ ให้ชีวิตจริงจนกรอบแบบในเกมก็ไม่ใช่หรอก เวลาน้องหาเงินในเกมน้องก็คิดเสมอว่ามันเป็นแค่เกม ดังนั้นเวลาจะลงทุนอะไรเสี่ยงๆ ก็ไม่ต้องเสียดาย ลุยมันไปเลยหมดตัวค่อยว่ากันใหม่”

ถูกอย่างที่เขาพูด เพราะเป็นแค่เกมดังนั้นไม่ว่าเธอทำอะไร ถึงจะต้องเสี่ยงแต่เธอก็ยังยอมลงทุนไปแบบเสี่ยงๆ ถูกโกงก็ไม่ได้เจ็บใจอะไร เพราะถือว่าเสียค่าไถ่ อยากจะเอาเงินไปทำอะไรแผลงๆ ก็ไม่ต้องคิดมาก พอเบื่อก็เลิกมันกลางคันได้เลย

แต่เธอรู้ว่าถ้าเป็นโลกแห่งความเป็นจริง ความรับผิดชอบมันต้องใหญ่หลวงมากกว่านั้น จะทำธุรกิจอะไรพอกับแม่เธอต้องหาข้อมูล ทั้งด้านความเสี่ยงและคู่แข่ง และก็ต้องคอยระวังไม่ให้ถูกโกง พอเบื่อก็เลิกเหมือนเกมก็ไม่ได้ เพราะต้องรับผิดชอบอีกหลายชีวิตที่เป็นพนักงาน

“เธอนี้มันยังเด็กจริงๆ” ที่เขารู้ว่าแบบนั้นเพราะเขารู้ดีว่าน้องเขาชอบเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการเอะอะไววายวายน้องเขาอดทนเก่งเสมอ เขารู้ดีว่าเทียร่าอยากเป็นครอบครัวธรรมดาที่ได้พบเจอหน้า และทานข้าวกันทั้งครอบครัวทุกวัน แต่ว่าในความร่ำรวยก็ต้องแลกกับความอบอุ่นที่ไม่อาจได้รับ

ตั้งแต่เทียร่าเกิดมา เธอเคยเจอพ่อแม่จริงๆ เพียงแค่ 3 ครั้งเท่านั้น หนึ่งตอนเกิด สองตอนอายุครบ 1 ขวบ และครั้งสุดท้ายก็ตอนที่เธออายุครบ 10 ขวบ นอกจากนั้นเธอก็พบกับครอบครัวผ่านทางการออนไลน์เท่านั้น

โลกเมื่อนั้นกลายเป็นโลกของเทียร่า ส่วนโลกแห่งความเป็นจริงสำหรับเธอนั้นกลับกลายเป็นกรงที่มองไม่เห็น กักขังน้องเขาไว้ภายใต้นามของฟลาวเวอร์

ราฟิ่บบางๆ ออกมาแล้วลูบหัวน้องสาวคนเก่ง

“แล้วนี่น้องตกลงหรือยังว่าจะเลือกเกมใหม่เกมอะไร ถ้ายังหาไม่ได้

น้องไม่คิดจะมาเล่นเกมเดียวกับพี่บ้างเหรอ”

“เกมเดียวกับพี่ราฟ?” เทียราเอ่ยอย่างแปลกใจที่เห็นพี่ชายขวน
ไม่ใช่ว่าเธอไม่รู้ว่่าพี่ราฟเล่นเกมอะไร ไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยถูกขวน แต่ก่อนที่
เธอจะปฏิเสธแบบทุกครั้ง พี่ชายเธอกลับยกมือขึ้นประมาณอย่าเพิ่งพูด

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งรีบปฏิเสธ ฟังพี่ก่อน พี่สัญญาว่าถ้าน้องไปเล่นเกม
เดียวกับพี่ พี่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับชีวิตในเกมของน้องเลย เราจะเป็นคนไม่รู้จัก
กัน พี่จะไม่บอกน้องว่่าพี่เป็นใคร และก็ไม่ต้องบอกพี่ว่่าน้องเป็นใคร เป็นไ
แบบนั้นน่าตื่นเต้นดีไหม” พอได้ยินแบบนี้เทียราก็รู้สึกลังเลและค่อยตาม
ไปกับพี่ชาย

ฟังดูมันก็น่าสนุกจริง ไม่รู้ว่่าคนโน้นจะเป็นพี่ชายเธอ หรือว่่าคนที่มา
ขายของนี่จะเป็นพี่เธอหรือเปล่า

“พี่จะไม่ยุ่งแน่นอน”

“อืม พี่สัญญา พี่จะไม่ตามสืบเด็ดขาด แต่มีข้อแม้เนะ ถ้าพี่รู้ว่่าใน
เกมน้องเป็นใคร น้องต้องสัญญาว่่าจะมาเล่นเกมกับพี่ ไม่ต้องทำหน้ากังวล
แบบนั้น ในเกมพี่ก็ไม่เคยบอกใครว่่าเป็นฟลาวเวอร์เหมือนกัน” เขาเองก็
เหมือนน้องสาวที่อยากจะมีโลกส่วนตัวบ้าง

พอเทียรานึกถึงเงื่อนไขเกมไล่จับของพี่ชายก็ต้องขมวดคิ้ว

“แต่น้องก็เสียเปรียบอยู่ดีเนะ เพราะแค่พี่ดูว่่าผู้เล่นคนไหนเลเวลต่ำ
และรวยขึ้นผิดหูผิดตา พี่ก็จับได้ละว่่าเป็นน้อง” พี่ราฟรู้ดีว่่านิสัยเล่นเกมเธอ
เป็นไฉ่ จริงๆ แค่นี้ที่เมืองหลักก็อาจจะรู้ละว่่าใครเป็นเธอ

“มันก็ไม่แน่นอนเทียรา เกมที่พี่เล่นติดอันดับเกมที่หาเงินยากที่สุด
ในบรรดาทุกเกมเลย บางทีน้องอาจจะมาโอดครวญขอเงินพี่ไปทำทุนก็ได้”
ราฟพูดดูถูกน้องตัวเองนิดๆ ซึ่งได้ผลจริงๆ เพราะยัยตัวแสบหลงติดกับเข้า
เต็มเปา

“พี่ราฟ ดูถูกกันนี้ไฉ่ได้ไฉ่ เอาจี้ เดี๋ยวน้องจะทำให้พี่ราฟดูเลย ว่่าพี่ฟ
พูด มันถือว่าเป็นเรื่องจิบๆ สำหรับน้อง และถ้าน้องรวยจนพี่ราฟจับสังเกต
ได้เมื่อไหร่เนะ พี่ราฟต้อง...พี่ราฟต้อง” พอถึงตรงนี้เธอเองก็พูดวนไปวนมา

เพราะนี่ก็ไม่ว่าจะให้พี่ราฟทำอะไรดี

“พี่ยอมยวบิลด์ ไปเป็นข้าราชการให้เงินในเกมให้น้องเลย”

“นั่นละ เอาแบบนั้นเลย” เทียร์ราพูดพลางหยิบมือถือตกลงก่อนที่จะรู้สึก
อะไรรู้กับคำพูดของพี่

“พี่บอกว่ายวบิลด์ แสดงว่าพี่เป็นหัวหน้ากิลด์ชั้นห่วย”

“ก็ทำนองนั้น ถือว่าพี่ไปให้น้องก่อนละกัน น้องจะได้พยายามเลี้ยง
พวกหัวหน้ากิลด์”

“ถึงพี่ไม่บอกน้องก็ไม่ค่อยชอบยุ่งกับพวกที่เป็นหัวหน้าหรอกนะ”
พวกที่เป็นหัวหน้ากิลด์ สมาคม สมาพันธ์อะไรนี่น่ารำคาญเป็นที่สุด
นอกจากจะมาไล่ตามชนชนเธอยิกๆ ยังชอบอาศัยอำนาจมาข่มเหงแม่ค้า
ตัวเล็กๆ อย่างเธอก็

“จึ้นเอาเป็นว่าตกลงตามนี้นะ เรื่องไอทีก็เอาไอทีเก่าที่พี่เคยสมัครไว้
ให้ก็ได้ เหลือก็แค่ไปสร้างตัวละคร อ้อ อย่าลืมเปลี่ยนชื่อกับหน้าตาด้วยละ
พี่ไม่อยากให้เกมนั้นมันไม่สนุกเพราะน้องสาวเบื่อบ่อยเปลี่ยนหน้าตาตัวเอง”

“รู้แล้วนา พี่รีบๆ กลับไปเลย น้องจะเริ่มเล่นตั้งแต่ตอนนี้ละ” ไวแท้
เลยน้องเขา เรื่องเกมนี่ไม่มีใครไวกิน

“อ้อ แล้วอย่าลืมนะว่าเครื่องต้องเปิดชาร์จไฟค้างไว้ให้ครบคืน”

“พี่ก็น่าจะรู้อย่างน้องเคยปิดเครื่องห่วย”

“ถ้างั้นแล้ว...” ยังไม่ทันที่ราฟจะพูดต่อก็โดนเทียร์ราผลักไปทางประตู
เพื่อให้อีกฝ่ายออกจากห้องไวๆ

“พอๆๆ น้องไม่ใช่มือใหม่หัดเล่นเกมนะ เล่นมาก็ตั้งเกือบ 10 เกม
แล้ว พี่เถอะ รีบไปจัดการกิลด์ตัวเองซะ เดี่ยวต้องยวบไปแล้วจะลำบาก
คนในกิลด์เปล่าๆ” เทียร์ราหมายมาดว่าเธอจะต้องรวบรวบติดอันดับภายในเดือน
เดียวให้ได้ และจะให้พี่บ้านี่ไปล่าบอสโหดๆ หาไอเทมมาขายเล่น

“ก็ได้ แล้วเจอกันในเกมนะจ๊ะ น้องสาว” ราฟยอมเดินไปอย่าง
อารมณ์ดี เพราะรู้ว่าในที่สุดเจ้าตัวดีก็หลวมตัวมาเล่นเกมเดียวกันกับเขาทั้งที่
เคยปฏิเสธมาตลอด

หลังจากนี้ต้องไปแอบบอกพ่อกับแม่ และคุณเรียทำให้รู้ว่าน้องเขามาเล่นเกมเดียวกันแล้ว

เธียร่าคงซ็อกถ้ารู้ว่าที่จริงแล้วฟลาวเวอร์เกือบทั้งตระกูลต่างมาเล่นเกมนี้ด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่ต่างคนต่างไม่เปิดเผยตัวจริง และต่างคนต่างอยากมีชีวิตส่วนตัวที่ไม่ใช่ฟลาวเวอร์ แต่ไป ๆ มา ๆ ดันบังเอิญมาอยู่เกมเดียวกันได้ซะนี่

ก็นะ ใครใช้ให้เกมนี้เป็นเกมออนไลน์อันดับหนึ่งกันล่ะ มีแต่น้องเขานี่ล่ะที่แหวกแนวไม่ยอมเล่นเกมนี้เพราะเห็นว่ามีพี่อย่างเขาอยู่ด้วย

กลับบ้านไปวันนี้ต้องไปฉลองซะหน่อยแล้ว จลองเพื่อยินดีต้อนรับเธียร่าเข้าสู่...

Fate Blood Online